

Yayın No: 40
ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ: 40
Gezi: 1

Karamel'in Gezileri

Yazan: Adil İzci

ISBN: 978-625-7556-04-0

Genel yayım yönetmeni: Mustafa Ruhi Şirin
Dizinin özgün tasarımı: Mükremin Seçim
Kapak ve iç resimleme: Serap Deliorman
Tasarım ve uygulama: Nurel Naycı

Baskı ve cilt: Çevik Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19
Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 501 30 19

1. basım: Şubat 2026

© Adil İzci - Uçan At Yayınları

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1 34110 Cağaloğlu İstanbul
Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)
www.ucanat.com.tr bilgi@ucanat.com.tr
Sertifika No: 50417

Uçan At Yayınları, çocuk ve ilk gençlik edebiyatı ve çocuk kültürü yayıncılığı amacıyla Çocuk Vakfı'nın önerisiyle Bilge Kültür Sanat Yayınları tarafından 2017 yılında kurulmuştur.

ÇOCUK
EDEBİYATI
Okulu

Çocuk Edebiyatı Dizisi'nde yer alan
kitaplar Çocuk Vakfı Çocuk Edebiyatı Okulu
danışmanlığında hazırlanmıştır.

Adil İzci
BU KİTABIN
YAZARI

Emekli bir Türk dili ve edebiyatı öğretmeniyim.

Karamel'e gelince, bu oyun delisi, bu sevimli, bu vefalı köpecik, aramıza 2013'ün Ocak ayında katıldı. Gazetecilik yapan büyük kızım, terk edildiği uzak sokaklardan buz gibi bir günde aldı evimize getirdi bu Rus finosunu. O günden beri de ailemizin en ufak bireyi! Hepimiz öyle bağlandık, öyle sevdik ki! Sözgelimi ben (yani "baba"), eve dönerken Karamel'i bir an önce görmek, kucaklamak heyecanıyla ya daha sokağımızın kaldırımında hazırlarım anahtarımı, ya da daha site kapısından girerken! Güzel havalarda o da balkonda bekler zaten hepimizi.

İlk "Karamel" adıyla romanını yazdırdı bana yaramaz; ardı sıra "Karamel'in Günlüğü"nü; yetmedi, bir de "Karamel'in Rüyaları"nı yazdırdı. Bir süre sonra da bu "Karamel'in Gezileri"ni! Daha yazdırır mı bilemem?

Torunum Defne Gülođlu'na

Bu Kitapta Neler Var Neler:

- Ben Nasıl Yazar Oldum? **11**
- Haydi, Sen de Hazırlan! **15**
- O Gece **19**
- Rüyalarla Dolu Bir Uyku! **22**
- Sabah Oldu Uyansana Gül Yastığa Dayansana Baba! **25**
- Yollarda ve Eskişehir'de **29**
- Bursa'da Ablanın Evindeyiz **35**
- Ablanın Okulunda! **39**
- Muradiye Külliyesi'nde, Oradan da Kirazlıyayla'da **44**
- Cumalıkızık Köyü **52**
- Gölyazı ve Yazıevi **60**
- Trilye (Zeytinbağı) **72**
- Aferin Babaya Önerimi Dinledi! **81**
- Karacabey ve Hara **86**
- Biter mi Koca Bursa! **95**
- İnegöl'e de Gidelim mi? **108**
- Bizden Selam Olsun Bolu Beyine... **117**
- Bilecik'e Geldiiik! **123**
- Değirmeni Arıyoruz! Un Öğüteceğiz! **133**
- Bolu'ya Doğru **138**
- Mudurnu Sabahı ve Sonrası **151**
- Mengen Eskipazar Karabük Safranbolu **160**
- Kastamonu Cide **171**

Ben Nasıl Yazar Oldum?

Bizim ailede baba yazar. Ablalardan biri gazeteci, yani o da birazcık yazar. Ablalardan öbürü de durur durur ileti yazar!

Bunları göre göre nasıl etkilenmeyeyim? Önce bana da kitap okumalarını istedim. Hayhay dediler, okudular. İyi güzel ama nereye kadar? Üstelemem üzerine okumayı öğrettiler. Bir süre sonra yine aynı sözü ettim: İyi güzel ama -oku oku- nereye kadar? Bu kez de yazmayı öğrettiler. Daha doğrusu asıl baba öğretti. Ne zaman yazmaya koyulsa kucağında aldım soluğu. Öyle mi böyle mi? O harf nerede, bu harf

nerede? Buraya soru imi mi, ünlem mi? Ya o numaracı virgül yine nereye saklandı, bir zahmet yakalar mısın baba? Hem de kulağından! Aa bir baktım iki patimle ben de azıcık azıcık yazabiliyorum.

İlk aferin, babadan geldi. Ablalar sıraya girdi. Sonra kim görse, önce bir tahta aradı. Tık tık vurduktan sonra aferinler birbirini kovaladı.

İlk ezgimi o sıralarda besteledim: “Ben ne yapayım lallalla... Ben ne yapayım

lallalla...” Peki “yapmak” mı, “yazmak” mı? Elbette “yazmak”! Bestemi hemencecik düzelttim: “Ben ne yazayım lallalla... Ben ne yazayım lallalla...”

“Örneğin... Örneğin kendi romanını yazsana Karamelciğim!” dedi baba.

“Yaa evet... Ne güzel olur!” dedi gazeteci abla...

“Bence de... Bakarsın ünlü bir yazar olursun. Hayal etsene Karamel!” dedi üniversiteli abla...

Ama... ama iki patimle saatte bilemediniz bir tümce, iki tümce yazabiliyorsam?

“Yazarken yazarken hızın artar. Hem ben de yardım ederim sana cici Karamel!” dedi canım baba.

Yıllar önce bir gün kollarımı, pardon patilerimi sıvadım. Ne heyecandı o bir görseniz! Bir tümce ben yazdım, on bir tümce, yirmi bir tümce de ben söyledim baba yazdı! Ha gayret de gayret, haftalar sonra bitirdik: *Karamel!* Benim romanım! Yani hayatımın romanı! Ah bir de basıl- sa, vitrinlerde görsem! O da oldu bir gün!